

drivelse af det ærede Medlem fra Vinderups Udtalelser.

Andreasen: Jeg har forlangt Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister og til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen). Jeg vil da først sige til den højtærede Minister, at de Udtalelser, han i Dag har fremsat med Hensyn til det af mig omtalte Cirkulære vedrørende Enker, staar i afgjort Modstrid med de Bemærkninger, han har føjet til dette Forslags § 4, Bemærkninger, der er trykte og omdelte til Tingets Medlemmer. Det hedder udtrykkeligt i Motiverne, at „det ikke kan anses for forsvarligt, at der gennem Hjælpekassen uden Fattighjælps Virkning ydes Understøttelser i ubegrænset Tid og Omfang“. Nu siger Ministeren derimod i Dag, at de Enker, der var overførte, før Cirkulæret kom, maa vedblive at være under Hjælpekassernes Forsorg, og de Kvinder, hvis Mænd har faaet Fattighjælp, henvises som Enker til Hjælpekasserne. Har der ikke været Forvirring før paa dette Punkt ude i Kommunerne og Hjælpekassebestyrelserne, saa maa der blive det efter Ministerens Udtalelser i Dag. Jeg vil da gerne rette det bestemte Spørgsmaal til Ministeren, om hans Udtalelser skal forstaaes saaledes, at det fremdeles staar Kommunerne frit for efter Forhandling med Hjælpekasserne at lade disse forsørge Enker, naar man finder, at de hører til dem, som Hjælpekasseløven betegner som „værdige trængende“. Jeg mener, at der her bør svares klart og bestemt.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) anvendte en privat Udtalelse af et eller andet Hjælpekassebestyrelsesmedlem, en Udtalelse, der gik ud paa, at naar Enkeloven var vedtaget, vilde Hjælpekassen i hans Kommune i Virkeligheden ikke være andet end en Understøttelseskasse for Familier, hvis Forsørgere var fordrukne. Jeg beklager, at der overhovedet findes et Medlem indenfor Hjælpekassebestyrelserne, der kan fremsætte en saadan Udtalelse. Den Mand maa aabenbart ikke kende meget til Menneskelivet i sin Almindelighed. Jeg kender naturligvis ikke Forhol-

det i den paagældende Kommune, men det ærede Medlem skulde ikke her staa frem og bryde Staven over hele denne Lov paa Grundlag af en saadan Udtalelse. Som Formand for Alderdomsudvalget i Næstved har jeg haft til Behandling en Sag, som jeg gerne vil omtale i denne Forbindelse. Der kom til Udvalget en Kvinde og bad om Alderdomunderstøttelse. Hun havde hjemme liggende en ca. 25-aarig Søn, som fra Fødselen af havde været fuldstændig lam. Det stakkels Menneskes Helbred var saa nedbrudt, at han ikke var i Stand til, naar der blev lagt en Bog frem for ham — og han skulde jo se saa vidt muligt at faa Tiden slaaet ihjel — selv at vende Bladene i Bogen. Han var ikke i Stand til at løfte Dynen i den Seng, hvori han laa. Det ulykkelige Menneske bad Gang efter Gang sin Moder om endelig ikke at gaa til det offentlige Fattigvæsen for hans Skyld; han vilde saa nødig have, at den Ulykke, der havde ramt ham, skulde faa til Følge, at hans Moder kom ind under det offentlige Fattigvæsen. Nu kom hun og bad om Alderdomunderstøttelse — hun var fyldt 60 Aar. I Henhold til Alderdomunderstøttelsesloven er det imidlertid ikke tilladt Kommunen, fordi hun har denne Søn, at give hende forøget Alderdomunderstøttelse. Denne Søn skal have Fattighjælp. Det vil ikke blive tolereret, at han, naar han er 25 Aar, forsørges gennem Moderens Alderdomunderstøttelse. Nu spørger jeg: Var her ikke Lejlighed til at gøre en god Gerning ved Hjælp af Hjælpekasserne? Lignende Eksempler kunde fremdrages trindt omkring i vort Land, og saaledes som Forholdene nu en Gang er, vil det blive mange, mange Mennesker, som denne Lov vil komme til Hjælp og Nytte. Jeg beklager derfor meget, at det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), der ellers, naar han tager Ordet, viser social Forstaaelse og Interesse for sociale Spørgsmaal, i Dag har holdt en Tale, hvori han i Virkeligheden bryder Staven over hele Hjælpekasseinstitutionen. Det ærede Medlem vil sikkert giye mig Ret i, at saa længe vi ikke kan omskabe Samfundet saaledes, at enhver, der vil og kan arbejde, kan faa Lov dertil, kan faa Lov til at